

DŽENTLMENI ŠTĚSTÍ.

Na lavičce vedle malého rodinného domku z bílé cihly seděl muž. Na sobě měl zmačkané šedé kalhoty, kostkovanou košili a bílou čapku z bavlny. Na nohou – špinavé gumové boty. Bylo mu, na první pohled, kolem třiceti let. Možná víc... Měl neoholené opálené propadlé tváře a ruce se špinavými nehty. Kouřil...

Jmenoval se Želva. Nepracoval už víc než rok. Nebavilo ho to... Živil se případnými výdělky, jež občas byly v rozporu se zákonem. Přemýšlel...

„Ahoj, Želvo!“ zazněl od plotu pozdrav. Zvednul oči. Vedle branky stál jeho parták ze společných podniků. Jmenoval se Formela. Byl hubený jako louč a nahrblý. Měl tmavé mastné vlasy a vráskovitý obličej s velkým orlím nosem. Byl oblečen do sportovních tepláků a mikiny, obut do gumových pantoflů, přičemž na nohou měl taky ponožky. Věk měl kolem čtyřiceti, a za tu dobu stihl už párkrát odpočinout v base za drobné krádeže a rvačky.

„Ahoj, Formelo“, ozval se Želva, odplivnul na nedopalek a odhodil ho lusknutím prstů do hromádky smetí ležící ve dvoře.

„ Máš zprávy od Pepře?“ pokračoval. Pak se zvednul a přišel ke brance. „Zapal si“, podal Formelovi krabičku s cigaretami.

„Zlobí se“, vydechl s kouřem Formela, poté co si zapálil a udělal šluk. „Říká, že můžeme za zabavení jeho autocisterny“, pokračoval.

„Jak to že můžeme?“ rozčilil se Želva. „ Sam přece řekl, že tamten úsek se úplně nehlídá!“ bouřil se dál...

„Trvá na tom, že to není jeho věc, a že jsme neměli jen tak utéct, a měli jsme odjet tím autem.“

„Jak bychom to stihli? Běželo přece čerpadlo, a museli bychom zároveň odpojit tu hadici.“

„Já to chápu“, zádumčivě mluvil Formela: „Ale chce zpátky svou cisternu, nebo nějakou náhradu.“

Musím teď čtenářům vysvětlit, o co v podstatě šlo. Kolem vesnice, v níž bydleli Želva a Formela, táhnul se naftovod, a někteří nesvědomití obyvatelé sousedních obcí občas zneužívali tuto skutečnost tak, že se připojovali k potrubí a pumpovali naftu do svých kanystrů, sudů a případně cisteren. Palivo pak prodávali dopravcům nebo farmářům za cenu nižší než na čerpacích stanicích. Každý z toho něco měl...

Vedení společnosti „DopRop“, jíž patřil ten naftovod, bylo určitě znepokojeno tímto unikáním, snažilo se vůči němu postavit co nejvíc, posilovalo hlídky, spolupracovalo s policií.

Takovým způsobem (při konání popsání akce) během pumpování nafty z potrubí do cisterny naši hrdinové byli zastihnuti hlídkou a museli rychle utéct, ponechavše autocisternu patřící Pepřovi na místě zločinu.

„Cisterna je zabavena, zpátky ji už nedostaneme, a Pepř určitě řekne policii, že je ukradená“, mluvil Želva... „Každopádně je to náš problém.“

„Mám nápad“, ztlumil hlas Formela: „V garáži sousední zemědělské společnosti se objevil nový traktor. Je moderní a drahý. Určitě by se hodil Pepřovi jako náhrada za cisternu. Má spoustu známých mezi farmáři a někomu ho prodá.“

„A co hlídka?“ s pochybností se otázal Želva.

„Mají tam dědečka – vrátného. Není ozbrojen a téměř pořád spí. A ty, přece, umíš řídit...“

„Jo, odjedeme s ním k mé tchyni. Bydlí v sousední usedlosti“, ožil Želva. „Bude tam stát, dokud Pepř nesežene kupujícího.“

„Tak do toho! V sobotu o půlnoci...“

Rozešli se...

Příští sobotu v jednu hodinu v noci byli před plotem, za nímž stála rozmanitá zemědělská technika. Panovalo ticho.

„Hele! Tamhle je!“ ukázal Formela.

„Jo! To je krása! Jděme. A potichu!“

Odsunuli odtrhnuté prkno plotu a vlezli dovnitř. Pomalu dokráčeli, skoro se doplázili do žádaného stroje.

„Co teď? Až nastartujeme, určitě se vzbudí vrátný“, zeptal se Želva.

„Neboj. Jdu tam, a podívám se jak na to. Až zablikám baterkou, nastartuj a jed' k vratům“

Uplynulo nesnesitelně dlouhých deset minut, než od buňky vrátného zablikalo světélko baterky.

Želva nastartoval. Motor zařval. Řidič zařadil rychlost a šlápnul na plyn. Zastavil se u vrat. Od buňky vrátného k vratům běžel Formela.. Otevřel je dokořán a zamával rukou: „Dělej!“

Želva vyjel ven, Formela skoro za jízdy naskočil a zapadnul do sedadla vedle řidiče.

„Co jsi mu udělal?“, vykřikl Želva.

„Je v pořádku. Spoutal jsem ho. Jed'!“

Jeli prázdnou silnicí. Zůstávalo jím jen pár kilometrů do nutné odbočky.

Najednou je předjelo policejní auto s zapnutými signálními světly. Partáci se ohlédli. Zezadu se blížilo druhé...

„Do prdele!“ zaklel Formela.

Želva šlápnul na brzdu a hlava mu klesla na volant...